

Loven under en saa betryggende Form som muligt, og en af disse Betryggelser og netop den, jeg anseer for at være den meest nødvendige, er den, at, hvis en Menighed, der kommer ind i Folkekirken i Kraft af denne Lov, ikke vil holde de Bestemmelser, der i Kraft af den paahviler den, saa maa den selvfølgelig betragtes som staaende udenfor Folkekirken. — Det 2det Medlem for 8de Kreds (Krog) vovlede endeel ved, hvorledes Tilstanden vilde blive ved denne Lovs Vedtagelse, og talte navnlig om, hvorledes den vilde blive for Præsterne. Han meente, at, hvis Loven blev vedtagen, vilde Præsterne ikke virke med den rette Kraft og Glæde under den, hvorimod de, naar den blev forkastet, vilde virke med frimodigere Sind, glædere og tillidsfuldere. Jeg troer nu, at det ærede Medlem ikke behøver at være saa overvættets angst i den Henseende; thi af de 500 Præster, som have underskrevet det Andragende, der her er indkommet til Thinget, vil der maaffee ikke være flere end 1 eller 2, som virkelig vilde komme i Berøring med denne Lov. Det er jo nemlig ikke en Lov, som paa den Maade vil gribe ind i de bestaaende Forhold, at den vil komme til Anvendelse rundt omkring i Landet. Der er paaviist to bestemte Menigheder, hvor Loven strax vil kunne komme til Anvendelse, og det er aabenbart, at der Intet er til Hinder for, at den i en nær Tid ganske enkelte Gange kan komme til Anvendelse. Jeg vil i den Henseende nævne et ganske enkelt Tilfælde, der ikke er blevet berørt. Der er en af de jydste Kjøbstæder, hvor der for nogle Aar siden ved en nidkjær og virksom Præst var valet et bethdeligt religiøst Liv, en Opvækkelse, der gik i denne bestemte Retning, som de, der følge den, meest holde af bliver kaldt den kirkelige, og da denne Præst blev forflyttet og der kom en anden, som ikke hylkede den samme Retning, da havde det til Følge, at, om jeg ikke feiler, omtrent Halvdelen af Menigheden løste Sognebaandet til en Præst i et nærliggende Landsogn. Det er aabenbart, at dette Forhold, hvis denne Lov da havde bestaaet, langt helbigere og naturligere vilde have ledet til, at disse Sognebaandsløbere havde stoffet sig deres egen Præst — langt helbigere siger jeg, for det Første, fordi den Sjelpleie, man faaer paa sit eget

Sted, hvor man har Præsten hos sig, er langt lettere og naturligere end den, der skal søges udenfor, og for det Andet, fordi vedkommende Præst, der boer længere borte derfra, her kommer i det Tilfælde foruden sin egen Menighed at skulle passe en ikke ubethdelig Menighed, der boer saa langt fra ham, at det bliver meget vanskeligt for ham at sørge for begge. Her have vi altsaa et bestemt Tilfælde, hvor vi kunne antage, at Loven, hvis den havde bestaaet, vilde være kommen til Anvendelse. — For nu at komme til et nærliggende Spørgsmaal skal jeg bemærke, at jeg ikke troer, at det, om det er en Vedesal eller et Bedehuus, forsaavidt vilde have forvoldt nogen overvættets Vansteligheid. Grunden, hvorfor jeg ønskede Ordet „Vedesal“ forandret til „Bedehuus“, er den, at et Bedehuus dog er en selvstændig Bygning, hvad enten den nu er lille eller stor, ligger for sig selv eller mellem to Huse, enten den ligger som Forhuus eller som Baghuus, thi det er ligegyldigt, naar det blot ikke henyttes til Andet; hvorimod en Vedesal kan have saadanne Omgivelser baade under og over sig, som kunne virke i høi Grad forstyrrende paa de religiøse Handlinger, der foretages. — Jeg nævnte altsaa eet Tilfælde, hvor Loven kunde være kommen til Anvendelse, og den ærede sidste Tale nævnte endnu et Tilfælde, hvor den vil kunne komme til Anvendelse. Saa kommer det dog tilsidst an paa det Spørgsmaal: Hvad Fare er der ved, om vi nu vedtage denne Lov? Jeg troer rigtignol, at naar vi skulle være fuldstændig ærlige, saa maae vi sige, at saalænge den indstrænfes til, at der kun maa kaldes ordinerede Præster af Folkekirken, som ovenikjøbet foruden den tidligere Bestikelse, de have modtaget, maae have en ny kongelig Sanction, og naar der tillige er sat bestemte Betingelser, hvorved denne kongelige Sanction i Tilfælde af Misbrug kan tages tilbage, saa kan der i ethvert Tilfælde ikke, saaledes som der antydes i Udvalgets Betænkning, være Tale om nogen som helst Art af confessionelle Betæneligheder. Betænelighederne maae blive af en reent praktisk Natur, og dem troer jeg rigtignol, at vi, der her ere samlede, kunne veie og dømmes. Med disse Ord skal jeg endnu engang alvorligen